

JUNI 2004

ALDUS.05

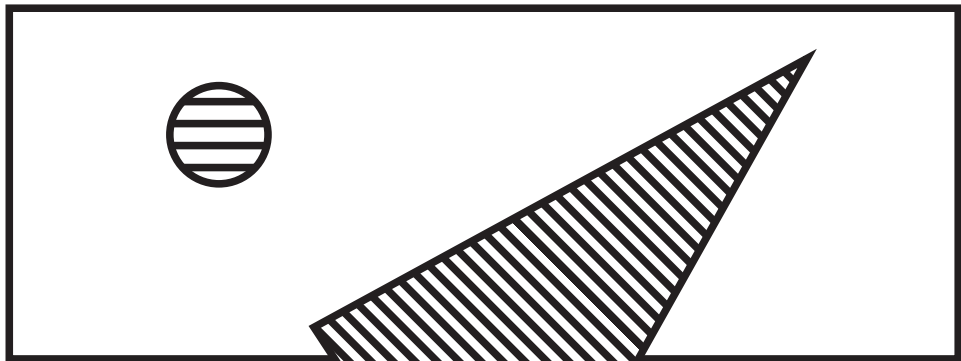
schuld

Wie is de schuldige? Bijna onophoudelijk zoemt deze vraag door de media en de hoofden van de kijkers en lezers. Of er nu een vuurwerkfabriek ontploft, of er brandt een café af of iemand is te vroeg vrijgelaten uit de TBS, er wordt direct gezocht naar een schuldige. Er moet iemand hangen. Iedereen roept vertwijfeld hoe het heeft kunnen gebeuren en als antwoord op die vraag moeten procedures worden aangepast en wetten strenger worden gemaakt. Het geloof in de maakbaarheid heeft veroorzaakt dat alles voorkomen had kunnen worden. Waar is de acceptatie dat sommige dingen gewoon gebeuren. Toeval. Omdat het gaat zoals het gaat.

Vroeger geloofde iedereen in God. Toen gebeurden dingen niet zomaar. Ze gebeurden omdat Hij het wilde. Gelaten liet ieder het over zich heen komen. Maar de kerken liepen leeg, het geloof in God nam af en werd vervangen door een geloof in onszelf. De natuur werd maakbaar. Weer werd het toeval niet geaccepteerd. In plaats daarvan werden sociale processen de bepalende factor. De collectieve mens, de samenleving. Als gevolg van een linkse instelling resulteerde deze collectieve verantwoordelijkheid in de opbouw van de verzorgingsstaat. Maar net zo min als God hield het collectief stand. De natuur bleef maakbaar, het toeval kreeg nog steeds geen plaats, maar nu werd de maakbaarheid een persoonlijke aangelegenheid. Niet de mens als collectief was uiteindelijk bepalend, de

mens als individu werd dat. Zelfs de grootste christelijke partij, die toch wel geacht mag worden zich te richten tot God en de samenleving, nam deze denkwijze over. Tegenwoordig is voor het CDA niet God meer de bepalende oorzaak, noch de samenleving, het is de mens zelf. Eigen verantwoordelijkheid. Deze nadruk op eigen verantwoordelijkheid is een verkapt vorm van een schuldige aanwijzen. Maar er wordt niet gewezen, er wordt gegeven. Namelijk eigen verantwoordelijkheid. Dat is toch iets goeds? Maar tegelijk met het geven van de eigen verantwoordelijkheid wordt ook de verantwoordelijkheid van de politiek, van de samenleving, overgedragen op de individuen. En daarmee de schuld als iets misgaat. Door getover met woorden wordt een wrang cadeau weggeven.

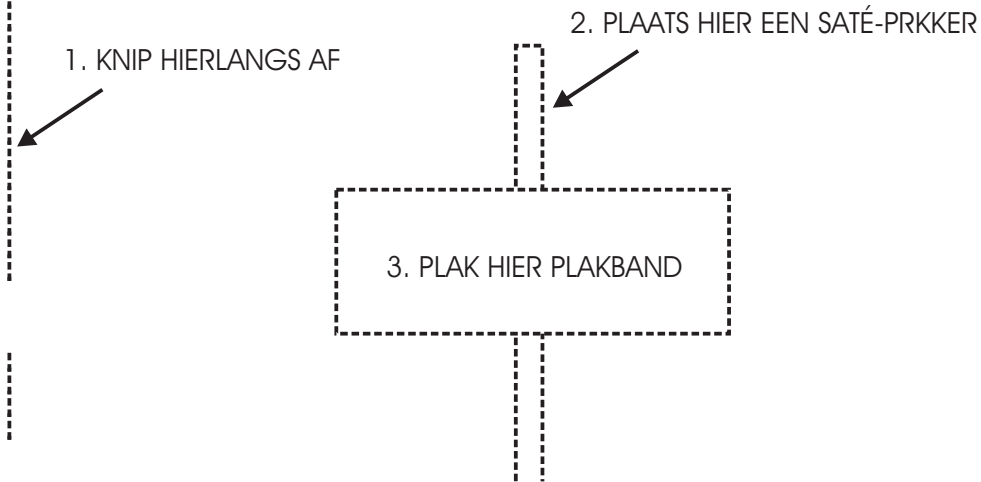
Het bizarre is bovendien dat de politiek bestaat bij de gratie van gedeelde verantwoordelijkheid. Elke vier jaar nemen we onze eigen verantwoordelijkheid om deze te vergeven aan een door ons gekozen regering. Dat er grenzen gesteld worden aan deze gedeelde verantwoordelijkheid is logisch, maar een regering die, zonder deze grenzen te stellen, de verleende verantwoordelijkheid direct weer terug geeft moet zich schamen. Een regering die zo hamert op eigen verantwoordelijkheid geeft zijn eigen onverantwoordelijkheid aan. Waarom zitten ze daar nog als we toch uiteindelijk zelf verantwoordelijk zijn?

MAAK UW EIGEN MINI-SPANDOEK

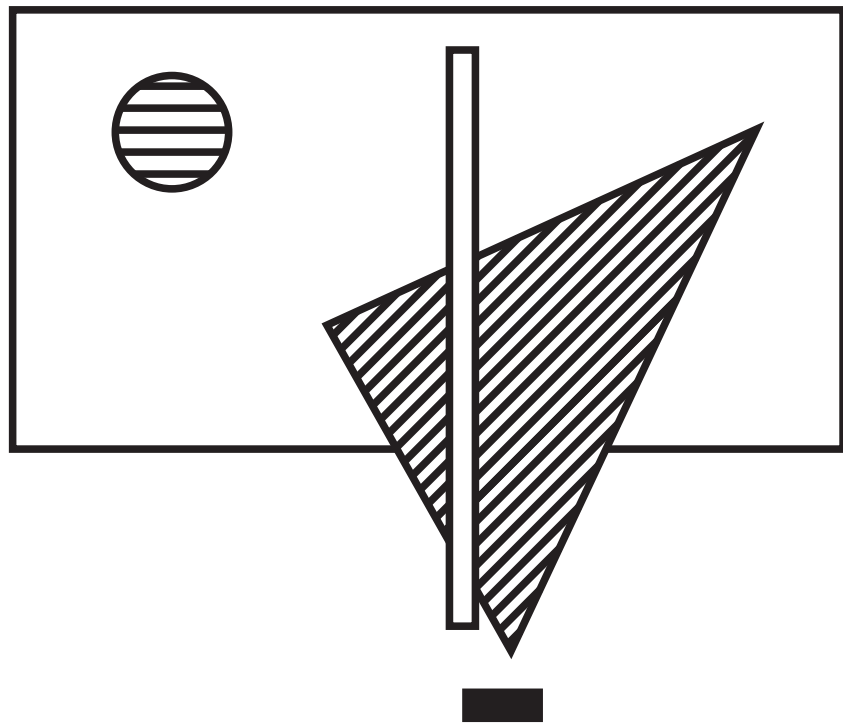
WAARSCHUWING:

De gevolgen van het dragen van dit mini-spandoek, en daarmee het uitdragen van de daarop vermelde boodschap, is geheel en al uw eigen verantwoordelijkheid.

WIJS
ACCEPTEER **OF** **TOEVAL**
NAAR **JEZELF**

STEM OP OSKAR'S "WAT GEBEURT MOET GEBEUREN" TOEVAL PARTIJ, LIJST 436

ALDUS

is een onregelmatig verschijnend maandblad. Voor vragen en reacties kunt u schrijven naar: Rielerweg 104, 7416ZJ Deventer.

exemplaar nr.